

Lucian-Dragoș Bogdan

FRONTIERA

1

ediția a II-a, revizuită și adăugită

Colecție coordonată de Michael Haulică

Cuvântul autorului

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	11
1. O întâlnire neașteptată	11
2. Diplomație și afaceri	26
3. Duelul	37
4. Mistere dezgropate	49
5. Vise, realități și pacturi	60
6. O furtună și un șir de glife	75
7. Cetatea Flonnya	90
8. Vânătoarea	104
9. Mănăstirea. Concursul	123
PARTEA A DOUA	145
10. Amintiri	145
11. Relații de conjunctură	160
12. Pe urmele stâlpnicului. Lupta	174
13. Nehotărâre	190
14. Printre cei fără speranță	201

15. Lămuriri	214
16. Două descoperiri	229
17. Un târg straniu. Vise Libere Comune	242
18. Misterul se revelează	253

PARTEA ÎNTÂI

1. 0 întâlnire neașteptată

Inspiră adânc. Aerul era stătut, îmbibat cu mirosuri fetide. Porni în explorarea hrubei. Sub tălpi trosneau oase uscate sau plescăiau scârbos urmele descompuse ale unor cadavre.

Pic! Pic!

Apa calcaroasă cădea cadențat pe covorul mort.

Pic! Pic!

Avertizat de simțuri se aplecă și înaintă precaut. Pipăi neregularitățile umede ale tavanului care coborâse cu aproape un stat de om. Trecu pe sub el și, după alți doi pași, ajunse la un perete. Porni în lungul lui. Alunecă pe un craniu lustruit și căzu.

Pic! Pic!

Ciuli urechile. Undeva, unei picături îi trebuia mai mult decât celorlalte pentru a cădea. Delimită sunetul ei de restul, încercând s-o localizeze. Se apropie cu grijă, tatonând terenul. Când ajunse aproape, simțurile îl avertizară din nou. Întinse mâna.

Înaintarea îi era barată de un perete.

Nu se descurajă. Apa se auzea clar, așa încât se lăsă pe vine, pipăind roca. Găsi o deschizătură și se așeză pe burtă, în mizeria vâscoasă. Începu să se târască.

Pic!

Lovitura unei picături reci pe ceafă îl înfioră. Continuă să se târască.

Pic!

La capătul celălalt al bortei, un tunel urca în pantă. Se târi plin de elan spre acel loc. Când ajunse acolo, nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să se holbeze la hornul în capătul căruia se afla o sursă de lumină. Un horn cu excrescențe mici și alunecoase, având de vreo șase ori înălțimea lui.

Unicul drum spre libertate.

Își înfipse degetele în denivelările peretelui, se lipi cu pieptul de piatra rece și începu să urce. Se deplasa încet, crispat, apăsându-se dureros pe suprafața dură. După ce parcurse aproape jumătate din distanță, degetele mâinilor începură să-i alunece. Își înfipse unghiile în piatră și continuă să urce, constant.

Parcursese aproape două treimi din distanță, când mușchii mâinilor, suprasolicitați, îi scăpară de sub control și se destinseseră. Nu se mai ținea acum decât în buricele degetelor, străbătute de înțepături înfiorătoare. Poziția nefrească îl făcea să respire și să înghiță greu. Nu putea rezista multă vreme așa. Gâtul era obturat. Plămânii nu mai aveau destul aer.

„Lasă-te să cazi...”, îl îndemnă o voce din capul său.

„Nu vei simți nimic...”, insistă. „Doar lasă-te să cazi...”

Fu cuprins de un sentiment ciudat de pace, de liniște interioară.

„Va dura doar o clipă...”

Degetele își slăbiră strânsoarea.

„Nu te va mai durea nimic... Niciodată...”

Respectarea drepturilor omului și cărți

– Niciodată! urlă, ca un ecou.

Mușchii se contractară. Strângând din dinți, își adună puterile. Efectuă câteva respirații complete, care-i readuseră o urmă de vigoare în trup. Se târî în sus, pe perete, icnind. Saliva i se aduna în spume la colțurile gurii. Se forță până la limitele pe care antrenamentele îndelungate le săpaseră în voința sa.

Degetele mâinii stângi răzbiră afară. Își trecu antebratul mâinii drepte prin deschizătură și, sprijinindu-l pe pământ, își săltă pieptul. O clipă mai târziu ieșise cu totul din hornul care era să-i fie mormânt. Se aruncă pe spate. Închise ochii și trase adânc aer în piept, liniștindu-se. Doar mușchii și degetele mai păstrau o amintire surdă a încercării prin care trecuse.

Adrian deschise ochii. Se sprijini pe coate, apoi se ridică în capul oaselor. Clipi de câteva ori pentru a se obișnui cu semi-obscuritatea încăperii, apoi porni cu pași oboșiți spre cabina de duș. Își înmuie buretele aspru în apă și-și frecă trupul istovit, revigorându-l. Reduse treptat intensitatea apei calde, până când șuvoaiele reci ce se scurgeau pe piele îi dădură senzația că avea să se transforme într-un cub de gheață. Cămașa pe care și-o așează pe umeri după ce termină dușul îl făcu pe dată să se simtă învăluit într-o căldură plăcută. Savură senzația reconfortantă.

Acum, că antrenamentul luase sfârșit, putea merge să se destindă într-un local.

*

Barurile erau foarte populate la ora aceea. Negustorii care-și încheiaseră afacerile așteptau momentul când cargo-ul-caravană avea să ajungă în următorul nod principal.

Respect Modul de organizare al transporturilor dusesse la apariția unui nou sistem de afaceri, creând o categorie aparte de comercianți. Aceștia deveniseră locuitori permanenți ai car-gourilor-caravană ce se mișcau pe rute lungi, riguros stabilite. În perioadele necesare țeserii semnăturii cuantice a următorului nod, finalizau zeci de afaceri, fără a se opri niciodată din muncă.

Așa era și cazul patronului localului în fața căruia se opri-seră Melanya și Gruk. Investise în achiziționarea celor mai performante tehnologii, pentru a oferi consumatorilor tot confortul. *Spin-jocuri* de ultimă generație, *holo-uri* realizate cu cele mai moderne metode, toate într-o arhitectură și un aranjament aerisite, specifice Larantului. Acestea se completau cu un mobilier complex, cu multe încrustații, lucrat în cele mai bune ateliere crimb, precum și cu o reclamă sofisticată ce anunța pasagerii, într-o explozie de lumini, culori și sunete că ajunseseră la barul *Guenara*.

Femela fraake privi amuzată pâlpâirile multicolore și intră. De cum trecură pragul, trebui să recunoască că era cel mai stilat dintre toate localurile vizitate în cursul acelei călătorii. Cu excepția muzicii îndoielnice cântate de o formație de mâna a doua într-o proiecție cu o rată de înjumătățire îndoielnică, barul era cât se poate de plăcut.

Melanya își trecu mâinile terminate cu cili prin blana-îmbrăcămintă violetă, mătăsoasă, aranjând-o în forma unei plase cu fire dese, unite prin cupole în formă de floare. Își mișcă pavilioanele mătăsoase ale urechilor mici, aflate la baza craniului rotund cu emisfera superioară complet cheală, căreia irizația azurie îi dădea impresia de transparență. Sistemul auditiv complex îi permise să audă cele mai fine șoapte – mai puțin ceea ce se vorbea la mesele izolate sub domuri de ceață

deasă. Nu părea a fi nimic interesant pentru Cartel. Își plimbă privirea celor trei ochi verzi, migdalați, cu gene lungi, pe deasupra meselor neacoperite. Tresări. La una dintre ele zări un chip familiar. Unul pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

– Nu cred...! murmură ea.

Gura cărnoasă se întinse într-un rânjet, lăsând vederii cele două șiruri de dinți mici, aciformi.

– Gruk, dragule, te voi lăsa singur de data asta! îi spuse arggerului, fără să-l privească. Eu tocmai am văzut un vechi prieten...

Trupul înalt, zvelt, țâșni înainte, echilibrat de coada lungă, terminată la rândul ei cu cili. Când ajunse lângă masă, chiui:

– Adrian Kavinsky, prieten vechi, ce ceas binecuvântat te-a îndreptat spre acest colț de univers?

Omul ridică mirat privirea de la panoul meniului. O clipă, rămase împietrit, apoi zâmbi.

– Melanya, zise el simplu.

Se ridică, iar femeia îl strânse în brațele ei puternice. Rămaseră așa vreme de câteva clipe, apoi își îndepărtară chipurile și se priviră în ochi.

– N-am sperat să ne mai întâlnim după ce ai plecat spre lumile acelea uitate! spuse Melanya. Arată spre masă cu o mișcare din cap: Pot să-ți țin companie?

– Mai întrebi? Când destinul ne oferă așa o ocazie, nu se poate s-o ratăm.

– Misticismul ți-e în sânge acum, nu? Abia aștept să-mi povestești ce și cum.

Pregătiră cadrul pentru masa pe care urmau s-o ia împreună, activând domul de ceață. Adrian își păstră scaunul, în timp ce femela amenajă un mic țarc pentru ea. Își îndreptară apoi atenția spre panoul de comandă.

Respect pentru... – O fiertură de *marq* și o porție dublă de *Sina-do-Kat-a*, cu gheață! spuse omul.

– Sosește imediat. Vă mulțumim.

– Eu aș dori doi pildari, vii, nereplicați.

– Sosește imediat. Vă mulțumim.

Era destul de greu de alcătuit un meniu pentru un fraake. Animalele de care aveau nevoie pentru dieta lor trebuiau să fie aduse de pe planetele lor de origine, cale de ani-lumină. Fraake susțineau că animalele replicate îi îmbolnăveau, dar erau voci printre reprezentanții altor specii ce susțineau că totul era doar o stratagemă pentru a-i îmbogăți pe crescătorii de animale ai acestora.

– E plăcut aici, comentă Adrian privind în jur.

– Este, aprobă Melanya scoțând un pachet cu frunze fărâmițate. Vrei?

Bărbatul privi pachetul și strâmbă din nas.

– Nu, mulțumesc. Nu mai prizez.

– Cum se schimbă lumea! comentă femela cu o dulce ironie.

Trase pe nările micuțe amestecul iute, menit să accelereze funcțiile mentale. Simți ușoara iritare produsă mucozităților, apoi senzația de gâdilare din gât. Nu dură mult și cunoscuta senzație de foc îi scormoni abdomenul, făcându-i blana să se umezească, iar terminațiile nervoase să devină mai sensibile. Închise ochii, savurând senzația. Când îi deschise, vedea mai limpede. În fața ei, Adrian zâmbea amuzat, gustând din mâncarea livrată între timp.

Pildarii comandați de femelă se înghesuiseră în cel mai îndepărtat colț al țarcului. Erau animale relativ mici, de forma unor fusuri succulente cu sute de piciorușe ca niște excrescențe, fără cap și fără coadă, acoperite cu o piele elastică, lăptoasă.

Respect pentru oameni și cetăți

Melanya strănută satisfăcută, apoi începu să le dea târcoale. Când ajunse în poziția propice, se destinse ca un arc și-l agăță pe unul dintre pildari, în timp ce al doilea galopă grăbit spre celălalt colț. Prizonierul se zbătu înnebunit, dar cili unei mâini îl fixară, prinzându-i-se în carne și extrăgând de acolo lichidul vital. Când cadavrul ajunse ca un fruct deshidratat, îi sfâșie cu colții ascuțiți fibra.

– Sper că nu te-am oripilat, îl întreabă pe Adrian când termină ospățul.

Omul flutură mâna a lehamite și zâmbi.

– Stai liniștită. Am asistat la lucruri și mai și în Ar'han.

Mai luă o îmbucătură din fiertura de ierburi, apoi sorbi din pahar. Femela fraake îl privi plină de interes.

– Până la urmă, acolo te-ai oprit?

– Da. Am petrecut aproape opt ani ca ucenic la una dintre școlile fraro¹ de pe Bal'l'tan.

– A, deci am în față un adevărat luptător! Sunt convinsă că, față de ceea ce ai văzut acolo, prinderea și mâncarea unui pildar viu sunt o nimica toată.

Adrian încuviință și-i făcu cu ochiul.

– Am mai avut ocazia să te văd mâncând, chiar dacă eram abia niște adolescenți pe atunci... În plus, mi se pare normal să avem clemență pentru diversitatea obiceiurilor din univers.

– Vezi să nu fie așa! pufni Melanya. Xenofobia și intoleranța au fost și vor fi mereu prezente. Bănuiesc că pe unde ai umblat ai avut parte și tu de localuri cu inscripții de genul „Numai pentru indigeni!”

Căută cu ochii al doilea pildar și se pregăti de vânătoare.

¹ Locuitorii Regatului Ar'han sunt denumiți *fraro* de către celelalte rase ale universului cunoscut